

Ватикан сматра да је Црна Гора српска држава?!

5. јун 2017.

Историјат Барске надбискупије сеже дубоко у прошлост, до доба династије Војислављевић која је из Дукље обновила јединствену Србију након њене пропасти после смрти цара Часлава Клонимировића. За време Немањића играла је важну улогу, а од XV века њени надбискупи се ките једном интересантном титулом за коју би многи „Дукљани“ волели да не постоји.

Црна Гора победити мора! Око тога се, надамо се, сви слажемо, ту нема ништа спорно. Само, шта је Црна Гора? Са једне стране су они који сматрају да је у питању национална држава, што имплицира да су Црногорци нација, а са друге стране су они, што у Србији што у Црној Гори, који сматрају да је у питању држава једног посебног дела српског народа, врло посебног дела али и даље дела српског народа.

Срби су народ који једним добрим делом верује да постоји нека велика завера Ватикана која је усмерена против њих, завера која се протеже током хиљадугодишњег периода, у коме учествују не само на стотине римских папа већ и практично сваки кардинал, надбискуп, бискуп и свештеник, и верују да сви они већ хиљаду година чувају тајну од нас и да нам скривено раде о глави.

На страну реалност такве тврдње, ево нечега што је у приличној мери оповргава. Заправо, ево нечега што на "српску" страну у горепоменутом спору око Црне Горе ставља најнеочекиванијег играча — Ватикан.

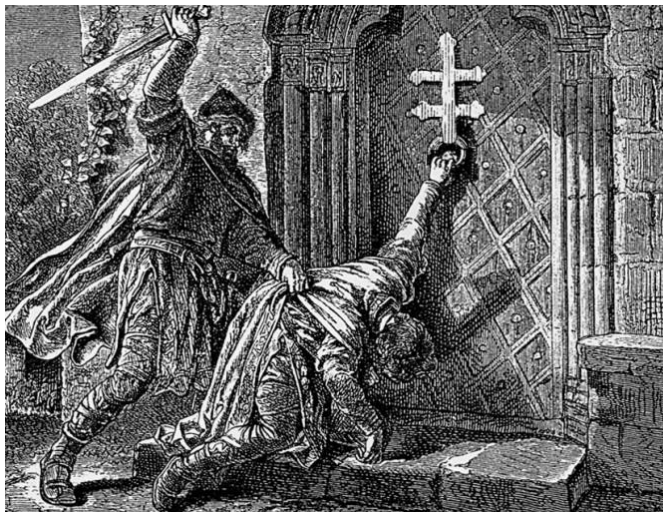
Цара Часлава Клонимировића Властимировића Угари бацају у Саву 960. године.
Фото: старесрпскеслике.

Барска надбискупија првобитно је основана као бискупија у IX столећу, да би **1089.** била уздигнута на ранг надбискупије. То међутим не значи да на територији Дукље није било бискупије и пре тога; изгледа да је прва успостављена **599.** године.

То се уздицање на надбискупију десило за време краљевања **Константина Бодина из династије Војислављевић**; ми би смо рекли, из српске династије Војисављевић јер тешко да може бити неког спора око тога да су **Дукљом, Рашком, Травунијом, Хумом, Захумљем, Босном, Паганијом** и другим кнежевима и великим жупанијама владали припадници различитих грана исте династије (званично историографија их назива **Властимировићи**, неки кажу **Свевладовићи**).

Углавном, након смрти цара Часлава Клонимировића (кажемо цара јер то првобитно није била нека формална титула једнака императору као касније под Душаном, већ неформална, она која именује кнеза који је наметнуо своју власт осталим кнежевима; **чак и Свети Сава у "Житију светог Симеона", односно Немање, говори да овај "царевао свом српском земљом"**).

960. године Срби су пали под страну власт, Византије и Бугарске, након чега ће се тежиште српских земаља из Рашке преселити у Дукљу.

Светом кнезу Јовану Владимиру, владару Дукље, секу главу око 1016. године.
Његов синовац Стефан Војислав установио је Кућу Војисављевић.

Фото: старесрпскеслике.

Десило се то под кнезом Стефаном Војиславом који је одбио византинске насртаје, посебно одлучујућом **Битком код Бара (баш код Бара!) 7. октобра 1042. године.** По њему је цела династија добила име, а најважнији њен представник је **краљ Михајло, Војислављев син, који је титулу краља (лат. рех) добио из Рима (тада је цело то подручје било под римском јурисдикцијом, па је и Стефан Немања прво крштен по латинском обреду).** Владар је то који је успео да обнови јединство и сувереност српске државе.

Елем, папа Александар III укинуо је Дукљанско-барску надбискупију 29. децембра 1167. године због спора који је настао између Дубровника и Бара током владавине антипапе Климента III, али је 1199. она обновљена; десило се то за време владе великог жупана Стефана (онога који ће 1217. године бити крунисан за краља, опет папском круном, и постати Првовенчани) коме је био подређен Вукан, његов брат, који је у **Дукљи/Зети** владао као титуларни краљ. Јединствен је то случај у историји да велики жупан буде надређен краљу, али то само показује да је есенција битнија од форме и да тада титула краља у свести није била толико висока као што је временом постала.

Дакле, за дукљанске владе поменутог Вукана Немањића те 1199. године одржан је **Први покрајински црквени сабор код Бара** којим су председавали легати папе Иноћентија III; неки сматрају да је аутор "Летописа попа Дукљанина" заправо барски надбискуп Гргур који је ту функцију обављао баш крајем тог XII века.

Краљ Милутин

1256. године, за време краља Стефана Уроша I Храпавог, барски надбискуп почиње себе да ословљава као **“надбискуп Словена”**; под патронатом **Урошеве краљице Јелене Анжујске** по Приморју се шире **доминиканци и фрањевци**, те се подижу њихови манастири, не само у **Бару** већ и у **Котору, Улцињу и Скадру**.

Њен син краљ Стефан Урош III Милутин наставиће да чини све исто као и она, због чега ће везе између дукљанских римокатолика и Немањића бити заиста дубоке; можда најбољи доказ у прилог томе јесте случај **писма Барана у коме се Милутину заклињу на верност** и кажу да им је битнији од папе (што ипак не треба узети буквално).

1475. године барски надбискуп даје себи ново звање: примас Србије (лат. Примас Сервиае). То, као и “тотиус регни Сервиае примас” што значи “примас свег краљевства српског”; будући да у том тренутку српско краљевство није постојало, могуће је да су се тако титулисали још за време Немањића, премда то не може да се тврди јер за то доказа нема.

(Напомена: примас је титула која се даје појединим надбискупима чиме се указује на њихов примат у односу на остале надбискупе на одређеној територији; тако, примера ради, **епископ Рима, односно папа, носи титулу примаса Италије, док надбискуп Толеда — који је током средњег века био јако важан те се говорило да је ова архиепархија најбогатија после Вечног града — носи титулу примаса Шпаније; данас је примас почасна титула без стварне моћи.**)

Углавном, кад год да су барски надбискупи себе почели да титулишу за примасе Србије, односно за главног надбискупа на територији Србије, било да се то заиста десило крајем XV века или раније, пет векова су то радили без посебне дозволе Свете столице, чак и када су учествовали на римокатоличким екуменским концилима; поменимо само то да су себе тако насловљавали чак и на Тридентском сабору средином XVI столећа.

А онда је папа званично подарио ту титулу барском надбискупу. Када се то тачно десило, не знамо, зато што различити извори говоре опречне ствари. Један каже да **1870.** године надбискупу Карлу Потену дозвољено да на саборима не само седи поред других примаса, већ и да **као примас Србије седи НА ДРУГОМ МЕСТУ одмах после примаса Германије.**

Катедрала Безгрешног Зачећа саборна је црква Барске надбискупије.
У њој стољује „примас Србије“

Фото: Викимедија Цоммонс/Роман Курносенко

Други извор каже да је **1902.** године папа Лав XIII дао званично одобрење када су Света столица и Црна Гора под књазом Николом потписали споразум о сарадњи и правима католика на његовој територији.

Каже се да је званична титула и надбискупа Шимуна Милиновића (1886-1910) и др Николе Добречића (1912-1955) била “Арцхиепископус Антибаренсис сеу Диоцленсис, тотиус регни Сервиае Примас”, што би значило “архиепископ Бара и Дукље, и примас целог краљевства српског” мада су користили и краће “**архиепископ барски и примас српски**”.

Свеједно је, титула је сада званична, када год да је озваничена. Да ли то значи да је Црна Гора српска земља што се Ватикана тиче? Не знамо, могао би неко да пита папу Фрању.

Телеграф